

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/72/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116011793
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2116011793.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci obžalovaného C. P., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom O., H. č. XXX/XX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 06.02.2018, č. k. 5T/44/2016-316, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05.02.2019 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného C. P. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 06.02.2018, č. k. 5T/44/2016-316 a uznal vinu obžalovaného za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 04.10.2014 v čase asi o 18.30 hod. v obci O. na ulici H. č. XXX/XX pri plote oddeľujúcom jeho pozemok od pozemku suseda Ing. U. Y., fyzicky napadol Ing. U. Y., ktorý na svojom pozemku strihal svoj živý plot, a to tak, že najskôr sa začali spolu hádať a potom, keď mal U. Y. prevesené obe ruky o pletivový plot rozdeľujúci oba pozemky, C. P. ho ľavou rukou chytil za rukáv jeho pravej ruky, mykal s ním a ťahal ho smerom na svoj pozemok a pravou rukou sa ho chystal udrieť, ale Ing. U. Y. sa vytrhol a otvorenou pravou rukou udrel C. P. do tváre v oblasti nosa, na čo C. P. jednou rukou zo zeme zodvihol okrúhly kameň a snažil sa udrieť Ing. U. Y. do hlavy, ale ten sa vždy uhol, až keď sa zohol do podrepu pri pletivovom plote, C. P. sa nahol cez pletivo a kameňom udrel Ing. U. Y. do zadnej časti hlavy, čím mu spôsobil otras mozgu ľahkého charakteru s pomliaždením mäkkých tkanív v temenno-záhlavnej oblasti a odreninu kože v čelovej a temennej oblasti vľavo, pomliaždenie mäkkých tkanív oboch ramien na vnútornej strane a odreninu kože ľavého predkolenia s dobou liečenia 3 týždne.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 156 ods. 1 a § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil mu skúšobnú dobu na 18 mesiacov. Zároveň okresný súd podľa § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 50 ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodenému Ing. U. Y.. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zaviazal obžalovaného, aby poškodenému Ing. U. Y. nahradil škodu vo výške 824 eur.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného C. P., výsluchom svedka poškodeného Ing. U. Y., svedkov Mgr. Z. E., H. Y., B. a L. P. a výsluchom znalca MUDr. Mariána Pamulu, ktorého znalecký posudok podľa § 268 ods. 2 veta druhá Trestného poriadku prečítal. Okresný súd sa ďalej postupom podľa § 269 Trestného poriadku oboznámil s relevantnými listinnými dôkazmi - so zápisnicou o vydaní veci, správou Operačného strediska záchranej zdravotnej služby

SR, so zdravotnými správami obžalovaného, uznesením OO PZ Leopoldov ČVS: ORP-287/LP-TT-2015 zo dňa 26.02.2016 a s odpisom jeho registra trestov a s výpisom z ústrednej evidencie priestupkov MVSR. Nakoniec postupom podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku boli na hlavnom pojednávaní oboznámené aj zvukové a obrazové záznamy - fotodokumentácia predložená obžalovaným a zvukový záznam telefonického hovoru.

Okresný súd odmietol vykonať dôkaz výsluchom príslušníka OO PZ Z. R.. Konštatoval, že tvrdenia obžalovaného o manipulácii s vyšetrovacím spisom neboli žiadnym spôsobom podložené, teda navrhovaný dôkaz sa týkal okolností nepodstatnej pre rozhodnutie. Rovnako okresný súd odmietol vykonať rekonštrukciu v zmysle § 159 Trestného poriadku, keďže obžalovaný vypovedal, že miesto činu bolo od skutku podstatne pozmenené terénnymi úpravami. Navyše okolnosti spáchania trestného činu boli dostatočne preukázané inými, skôr navrhnutými dôkazmi. Ďalej odmietol vykonať dôkazy navrhované obžalovaným v podaní zo dňa 03.11.2016 (č. l. 233-235), nakoľko podľa názoru okresného súdu ide o dôkazy nedôvodné a z väčšej časti nevykonateľné. Okresný súd tiež odmietol vykonať dôkazy navrhované obžalovaným na hlavnom pojednávaní dňa 06.02.2018, keďže tieto boli nedôvodné a netýkali sa okolností podstatných vo vzťahu ku skutku, ktorý bol obžalovanému kladený za vinu.

Na základe takto vykonaného dokazovania okresný súd, hodnotiac produkované dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku a dopustil sa ho obžalovaný P.. Obžalovaný P. svoju vinu za spáchaný skutok od začiatku trestného stíhania popieral. Svoju obhajobu zakladal na tvrdení, že poškodený zranenia utrpel pri páde z plotu počas toho, ako strihal živý plot z tují. Dodával, že 50 minút po tom, ako poškodený z plotu spadol, to bol práve poškodený, ktorý ho bezdôvodne napadol záhradnými nožnicami do tváre, pričom následkom tohto úderu spadol na zem a stratil vedomie, ktoré nadobudol až vtedy, keď ho poškodený ťahal cez pletivový plot, cez ktorý sa ho snažil kopať do hlavy a keď sa mu podarilo pretiahnuť jeho ruku cez tento plot, tak ho do nej udieral kameňom. S uvedenými obhajobnými argumentmi obžalovaného sa okresný súd nestotožnil, pretože výsledky vyplývajúce z procesu dokazovania ich podľa jeho názoru jednoznačným spôsobom vyvracajú a bez najmenších rozumných pochybností vylučujú iný záver než ten, ktorý svedčí o vine obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku.

Okresný súd uviedol, že obžalovaného zo skutku usvedčuje svedecká výpoveď svedka poškodeného Y., ktorý podrobne, konzistentne, logicky a bez vnútorných rozporov v jeho výpovedi popísal priebeh skutku. Rozsah jeho zranení bol určený znaleckým posudkom znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia, pričom znalec jednoznačne potvrdil, že mechanizmus vzniku zranení poškodeného zodpovedá priebehu skutkového deja, teda že zranenie v oblasti temena až záhlavia bolo spôsobené nárazom, resp. úderom tvrdým tupým predmetom do oblasti danej časti hlavy, pričom sa mohlo jednať o úder predmetom typu oblého kameňa, ktorý spôsobil pomliaždenie mäkkých tkanív v danej oblasti ako aj otras mozgu. Relevantnosť svedeckej výpovede svedka poškodeného Y. je podporená podľa názoru okresného súdu i výpoveďami svedkov Y. a E., ktorí obaja zhodne vypovedali, že na miesto boli vyslaní za účelom poskytnutia asistencie RZP, pričom bezprostredne po príchode na miesto zásahu im poškodený uviedol, že bol napadnutý svojim susedom - obžalovaným, ktorý ho udrel do hlavy kameňom, pričom im ukázal i hrče zozadu na hlave.

Okresný súd ďalej uviedol, že nemenej významným dôkazným prostriedkom vo vzťahu k relevancii výpovede svedka poškodeného je i zvuková nahrávka telefonického hovoru, z ktorej mal okresný súd za preukázané, že dňa 04.10.2014 o 19.23.09 hod. poškodený Y. operátorovi strediska záchrannej služby mimo iné uviedol, že potrebuje lekárske ošetrovanie, pretože ho sused napadol na hranici pozemkov pri plote kameňom do hlavy.

Okresný súd tak uzavrel, že vykonaným dokazovaním bolo bez rozumných pochybností dokázané, že obžalovaný P. ako všeobecne trestne zodpovedný subjekt, svojim úmyselným konaním priamym, porušil objekt chránený Trestným zákonom v podobe ochrany života a zdravia a naplnil všetky obligatórne znaky žalovaného trestného činu, pričom mal okresný súd za jednoznačne a bez akýchkoľvek dôvodných pochybností za preukázané, že v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním obžalovaného spočívajúcim vo fyzickom útoku na poškodeného došlo ku trestnoprávne relevantnému následku, ktorým

bolo spôsobenie zranení poškodenému, ktoré možno kvalifikovať ako ublíženie na zdraví podľa § 123 ods. 2 Trestného zákona.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obhajobné tvrdenie obžalovaného, že poškodený mal zranenia utrpieť pádom z plotu bolo okrem vyššie uvedenej celistvej reťaze dôkazov spochybnené i znalcom MUDr. Pamulom, ktorý sa na hlavnom pojednávaní vyjadril v tom smere, že ak by poškodený skutočne spadol spôsobom, ktorý popisoval obžalovaný, s vysokou pravdepodobnosťou by utrpel závažnejšie zranenia. Naviac, okresnému súdu sa javilo nelogické tvrdenie obžalovaného, že poškodený po tom, čo mal padnúť z plotu a utrpieť zranenia, ktoré boli objektivizované znalcom, by s odstupom 50 minút zaútočil na obžalovaného a až následne by si sám privolał sanitku. Toto tvrdenie sa okresnému súdu javilo až absurdné pri pomyslení, že poškodený spadol z výšky takmer 4 metre dozadu na chrbát, pričom pri páde si mal udrieť hlavu o komín. Nelogický a i rozporuplný je obžalovaným popisovaný priebeh útoku poškodeného na jeho osobu. Okresný súd si jednoducho nevedel predstaviť akým spôsobom mal poškodený ťahať obžalovaného v bezvedomí cez pletivový plot tak, ako to popisoval obžalovaný, naviac, keď poškodený v tom čase už bol po úraze hlavy. Okrem toho pochybnosť do verzie obžalovaného podľa názoru okresného súdu vnášajú i lekárske správy obžalovaného, z ktorých vyplýva, že obžalovaný v bezvedomí nebol.

Nad rámec prejednávanej veci okresný súd uviedol, že nespochybňuje, že obžalovaný utrpel zranenia v zmysle oboznamovaných lekárskeho správ. Sám poškodený vypovedal (pričom je to zohľadnené i v skutkovej vete rozsudku), že v rámci šarvátky pri plote udrel obžalovaného otvorenou rukou do oblasti tváre. Trestné stíhanie poškodeného Y. vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona bolo právoplatne policajtom zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b), ods. 4 Trestného poriadku, pretože skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Samotná skutočnosť, či obžalovaný utrpel pri šarvátke s poškodeným zranenia je okolnosť, ktorá v tejto konkrétnej prejednávanej trestnej veci nemá žiaden vplyv na posúdenie viny, či nevinu obžalovaného. Okresný súd tiež uviedol, že i keby obžalovaný utrpel následkom úderu do oblasti tváre zranenia, to ho v žiadnom prípade neoprávňovalo a je absolútne spoločensky neprípustné spor vyriešiť úderom kameňom do hlavy.

Pri úvahe o druhu a výmere trestu, pri rešpektovaní zásad ukladania trestov tak, ako to predpokladá ustanovenie § 34 Trestného zákona, prihliadol okresný súd na spôsob spáchania činu úmyselným konaním obžalovaného, jeho následok, zavinenie vo forme priameho úmyslu, pohnútku, pomer poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností, pričom prihliadol i na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Okresný súd u obžalovaného vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť a to, že pred spáchaním stíhaného skutku viedol riadny život. Priťažujúcu okolnosť u neho nevzhliadol žiadnu. Pri prevahe poľahčujúcich okolností súd postupom podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona upravil zákonom stanovenú trestnú sadzbu, ktorú ustálil v rozpätí 6-18 mesiacov.

Pri hodnotení osoby obžalovaného a možnosti jeho nápravy, prihliadol súd najmä na odpis registra trestov menovaného a výpis jeho priestupkov. Obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný, pričom priestupkovo bol riešený celkovo dvakrát, z toho raz bol potrestaný za priestupok na úseku cestnej dopravy.

Vychádzajúc z účelu trestu, rešpektujúc zásady ukladania trestov, s prihliadnutím na osobu obžalovaného, u ktorého možno dospieť k záveru, že prejednávany trestný čin predstavuje ojedinelý excés v jeho doterajšom spôsobe života, dospel okresný súd k záveru, že pre nápravu obžalovaného a najmä na jeho uvedomenie si závažnosti a celospoločensky negatívnych dôsledkov svojho konania v rámci tak individuálnej prevencie ako aj z hľadiska výchovného pôsobenia trestu na ostatných členov spoločnosti, bude u obžalovaného postačovať uloženie podmieneného trestu odňatia slobody na samej spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby s podmieneným odkladom jeho výkonu na primeranú skúšobnú dobu (18 mesiacov), počas ktorej bude mať obžalovaný dostatok času svojim správaním súdu, ale najmä spoločnosti preukázať, že sa napravil.

Okresný súd v rámci adhézneho konania, po riadne a včas uplatnenom nároku na náhradu škody zo strany poškodeného Ing. Y., vychádzajúc zo znaleckého posudku č. 021/15 MUDr. Mariána Pamulu, znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia a zo záveru, že v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného došlo k preukázanej škode na zdraví titulom bolestného, ustálil možnosť uznania nároku poškodeného v preukázanej výške 824 eur, a preto obžalovaného zaviazal

k jej náhrade. Na posilnenie účelu trestu a včasné uspokojenie nároku poškodeného, pod hrozbou vyslovenia neosvedčenia sa obžalovaného P. v skúšobnej dobe, okresný súd súčasne obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť spôsobenú škodu v skúšobnej dobe.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný. Prokurátor ako i poškodený sa vzdali práva na podanie odvolania.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že nebol dodaný celý vyšetrovací spis. Navrhol vykonať dôkazy: aký bol vysoký plot a betónový múr, aký hustý bol porast kríkov a či boli pozemky v rovnakej výške alebo nie. Má za to, že po 04.10.2014 bolo manipulované s miestom činu a aj s lekárskou správou bolo manipulované. Zápisnica z 05.03.2015 je bez podpisov a výpovede svedkov sa nezhodujú. Miesto činu nebolo zadokumentované a preto bolo porušené jeho právo.

V ďalšom podaní obžalovaný namietal, že svedkovia tvrdia, že obžalovaný neuvádzal bezprostredne po čine, žeby bol napadnutý poškodeným, tieto udalosti však uvádzal a sú zapísané v úradnom zázname. Namietal, že tvrdenia o predmete s ktorým mal byť napadnutý poškodený sa nezhodujú a tiež, že poškodený nevracal napriek tomu, že otras mozgu je sprevádzaný zvracaním.

Obžalovaný ďalej žiadal, aby sa na poškodeného hľadelo ako na osobu opitú. Namietal, že v spise sa nachádza zápisnica podpísaná znalcom 13.04.2012, s čím on nemá nič spoločné. Zápisnica o vydaní veci sa nezhoduje so súdnym tvrdením. Zápisnica z 05.03.2015, ktorá mu bola daná je bez podpisu.

Obžalovaný žiadal, aby krajský súd zabezpečil videozáznam z policajného auta a zvukovú nahrávku z operačného strediska, lebo chce vedieť prečo operátor neposlal takú hliadku, ktorá by zadokumentovala miesto činu. Namietal, že obžaloba neposkytla súdu predmet s ktorým mal spáchať trestný čin a tiež nie je zrejmé, či na kameni sú jeho odtlačky prstov a či v ňom bol vyrezaný tvar bochníka chleba.

V poslednom podaní obžalovaný spochybňuje výpoveď poškodeného.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, ako i obžalovaný a poškodený.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správne rozhodnutiu. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného, jeho návrhom na doplnenie dokazovania a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v

ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Odvolačný súd v súlade s právnym názorom okresného súdu ustálil, že vykonané dokazovanie vytvára ucelenú logickú štruktúru o tom, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku sa stal a tento spáchal obžalovaný C. P..

Obžalovaného zo spáchania trestného činu usvedčuje priamy svedok, ktorým je poškodený, ktorý spáchanie skutku popísal v zhode s jeho popisom vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Svedeckú výpoveď poškodeného tiež potvrdzuje rad ďalších dôkazov, pre ktoré ani odvolací súd nemá rozumné pochybnosti o tom, že k spáchaniu trestného činu mohlo dôjsť inak resp. inou osobou než obžalovaným.

Rozsah zranení poškodeného bol určený znaleckým posudkom znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia, pričom znalec jednoznačne potvrdil, že mechanizmus vzniku zranení poškodeného zodpovedá priebehu skutkového deja, teda že zranenie v oblasti temena až záhlavia bolo spôsobené nárazom, resp. úderom tvrdým tupým predmetom do oblasti danej časti hlavy, pričom sa mohlo jednať o úder predmetom typu oblého kameňa, ktorý spôsobil pomliaždenie mäkkých tkanív v danej oblasti ako aj otras mozgu. Výpoveď poškodeného Y. je podporená i výpoveďami svedkov Y. a E., ktorí obaja zhodne vypovedali, že na miesto boli vyslaní za účelom poskytnutia asistencie RZP, pričom bezprostredne po príchode na miesto zásahu im poškodený uviedol, že bol napadnutý svojim susedom - obžalovaným.

Nie je možné sa stotožniť s názorom obžalovaného, ktorý sa snažil počas priebehu celého trestného konania v podstate preukázať, že predmetná trestná vec trpí dôkaznou núdzou, pretože prokurátor súdu nepredložil kameň a nebolo vykonaných množstvo dôkazov, ktorých vykonanie sám obžalovaný považoval za dôležité. Ako už bolo vyššie konštatované boli vykonané všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vo výpovedi poškodeného ani odvolací súd nezistil logické nezrovnalosti, ktoré by mali jeho výpoveď spochybniť, ako sa výpoveď poškodeného snažil spochybniť obžalovaný (čo platí aj pre výpovede svedkov).

K námietkam ohľadom výpovede svedkov treba uviesť, že svedok Y. si vzhľadom na odstup času nespomínal na okolnosti skutku a preto bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania. Tento svedok v prípravnom konaní dňa 08.04.2016 (č. I. 85) vypovedal, že v mesiaci október 2014 slúžil nočnú službu na OO PZ Leopoldov spolu s kolegom E.. Po nástupe do služby ich operačný dôstojník vyslal na previerku oznámenia do obce O. k páňovi Y. s tým, že Y. bol napadnutý susedom a majú vykonať asistenciu RZP. Po príchode na miesto zistili od Y., že tento mal byť napadnutý svojim susedom. Ukazoval im dve hrče na hlave na zátylku a uvádzal im, že bol i v bezvedomí. Y. následne zobrala sanitku do nemocnice. Následne na to išli za obžalovaným P., ktorým im rozprával niečo o strihaní stromčekov a že Y. nenapadol, že sa nič nestalo. Ďalej obžalovaný uviedol, že ani jemu sa nič nestalo. Po tomto vyťažení obžalovaného s kolegom odišli na OO PZ Leopoldov, kde spisali potrebné záznamy, pričom vec zadokumentovali ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Na mieste previerky nevykonali žiadnu fotodokumentáciu, vyťažili iba oznamovateľa Y. a obžalovaného P.. Svedok E. na hlavnom pojednávaní v podstate vypovedal, že niekedy na jeseň roku 2014 vykonával hliadkovú činnosť s kolegom Y., pričom boli okolo 20tej hodiny volaní na vykonanie asistencie RZP pre údajné napadnutie medzi susedmi. Spomína si, že incidentu sa mal dopustiť obžalovaný a poškodený mal byť aj v kóme. Poškodený bol na mieste vyťažovaný a uviedol im, že ho po slovnej hádke napadol obžalovaný kameňom a potom si sám privolal sanitku. Po tom, čo bol poškodený prevezený do nemocnice, vyťažovali s kolegom aj obžalovaného a tento im uviedol, že sa nič nestalo. Nespomína si, že by im obžalovaný bol hovoril, že má nejaké zranenia, avšak vizuálne zranenia nemal žiadne. Prvýkrát obžalovaného vyťažovali pri jeho bránke, následne ich on vzal k nemu na pozemok. Spomína si, že tam bol trávnatý porast a pletivový plot s betónovým základom, do ktorého boli vsadené stĺpiky. Od betónového základu mohlo byť pletivo v štandardnej výške 150 cm. Zo susedovej strany bol nasadený živý plot. Na susednom pozemku s kolegom neboli. Oboch svedkov mal možnosť obžalovaný a jeho obhajca vypočuť. Treba jednoznačne konštatovať, že tieto svedecké výpovede nie sú v rozpore s úradným záznamom zo dňa 04.10.2014. Svedkovia popísali udalosti na ktoré si spomenuli a ktoré súvisia s prejednávanou trestnou vecou. To, že nevypovedali podľa predstáv obžalovaného neznamená, že ich výpovede sú nedôveryhodné.

Odvolací súd k ďalším námietkam obžalovaného uvádza, že súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného tak neznamená dôkaznú núdzu, prípadne porušenie jeho práva na obhajobu.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd správne postupoval, keď odmietol vykonať návrhy na doplnenie dokazovania, nakoľko išlo buď o dôkazy, ktoré sa týkali okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo sa týkali okolností, ktoré boli preukázané inými dôkazmi. Pokiaľ obžalovaný zotrval na vykonaní týchto dôkazov, resp. žiadal od krajského súdu doplniť dokazovanie napríklad vyžiadaním si záznamu z policajného auta a podobne, treba uviesť, že tieto všetky dôkazy uvedené v písomných podaniach obžalovaného sú pre spravodlivé rozhodnutie súdu nadbytočné a niektoré až nezmyselné (ako napríklad prepis telefonického hovoru s policajtom ohľadom zaplateného šeku alebo skúmanie, či v predmete s ktorým mal spáchať trestný čin bol vyrezaný tvar bochníka chleba, pretože poškodený v trestnom oznámení uviedol, že obžalovaný zdvihol zo zeme veľký vážsky okrúhly kameň, ktorý vyzeral ako malý bochník chleba).

Pokiaľ obžalovaný namieta, že on nemá nič spoločné s tým o čom vypovedá znalec, pretože znalec podpísal zápisnicu dňa 13.04.2012 treba uviesť, že ide o písársku chybu, nakoľko je zrejmé, že výsluch sa uskutočnil dňa 20.11.2015 a navyše ide o trestnú vec kde sám obžalovaný vystupoval ako poškodený (netýka sa tejto trestnej veci).

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel tiež k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie aj ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu. Rovnako v dôvodoch napadnutého rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel, keď zistil jednu poľahčujúcu okolnosť. Okresný súd tiež správne skonštatoval, že podmienený trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby je na prevýchovu obžalovaného postačujúci. Nepochybil ani tým postupom, ktorým obžalovanému uložil povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe poškodenému spôsobenú škodu.

Takisto výrok o náhrade škody vzhľadom na vykonané dokazovanie je správny a zákonný.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného C. P. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.